

Οι άγιοι Ρηγίνος και Ορέστης (20 Αυγούστου)

Είναι κοινή διαπίστωση πως η εποχή μας είναι εποχή θρησκευτικής αποστασίας και ηθικής καταπτώσεως.

Το πνεύμα αχόρταστης υλοφροσύνης και ευδαιμονισμού είναι παντού. Κι ένας άνεμος αναίσχυντης σαρκολατρίας κυλάει με την πνοή του να παρασύρει κάθε πνευματική προσπάθεια να μην αφήσει τίποτα όρθιο. Μπροστά στην πλημμυρική του κακού το καθήκον των χριστιανών να δίδουν κέλευσμα «την μαρτυρίαν Ιησού Χριστού» προβάλλει συνεχώς τον κίνδυνο και επιτακτικό.

Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι πιστοί καλούνται να διακηρύττουν τόσο με τα λόγια, όσο και με τα έργα και την όλη τους ζωή την πίστη και την προσήλωση τους στον Αναστημένο Ιησού.

Η σύσταση του Αποστόλου «έτοιμοι αεί προς απολογία παντί τω αιτούντι υμάς λόγον περί της εν υμίν ελπίδος» (Α' Πετρ. γ', 15) αποκτά στις ημέρες μας ιδιαίτερη σημασία. Αυτόν τον καιρό που η Εκκλησία αντιμετωπίζει μια περίοδο ακήρυκτου, μα και οργανωμένου διωγμού «ο πιστός, λέει ένας σύγχρονος στοχαστής, είναι ένας αθλητής της πίστεως. Πίστεως που πρέπει να είναι κάθε στιγμή έτοιμος να την ομολογήσει, να την βεβαιώσει, που

μπορεί κάθε στιγμή να του δώσει την ευκαιρία να σταυρωθεί γι' αυτήν, να γίνει άξιος μιμητής του Χριστού».

Τα λόγια τούτα έζησαν σαν πραγματικότητα μυριάδες χριστιανοί σε διάφορους καιρούς. Ένδεκα εκατομμύρια μονάχα στα τριακόσια πρώτα χρόνια χριστιανικής ζωής υπέγραψαν με το αίμα τους τη διακήρυξη της πίστεως τους. Από τότε ως σήμερα αναρίθμητες άλλες φάλαγγες πιστών Οσίων και Θεοφόρων Πατέρων, Ποιμένων, Διδασκάλων και Ομολογητών έδωκαν «την μαρτυρία Ιησού Χριστού» με τον βίο και τη θυσία τους.

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς ξεχωριστή θέση στις καρδιές πολλών κατοίκων της Ελληνικής Κύπρου κατέχουν και οι δύο μεγαλομάρτυρες άγιοι Ρηγινος και Ορέστης, που τη μνήμη τους η Εκκλησία μας γιορτάζει στις 20 Αυγούστου.

Η ζωή τους, ζωή βαθιάς πίστεως στον Χριστό, αλλά και χριστιανικής παρρησίας και θάρρους και ομολογίας, αποτελεί ένα υπέροχο παράδειγμα «μαρτυρίας Ιησού».

Κι η μαρτυρία αυτή πολλά μπορεί να προσφέρει και στον σύγχρονο χριστιανό, που θέλει όχι μόνο να λέγεται, μα και να 'ναι πραγματικά ορθόδοξος.

Για να πάρουμε απ' την αρχή τη ζωή τους πρέπει να πάμε στη Χαλκηδόνα, την όμορφη πόλη, που βρίσκεται στην άκρη της Ασιατικής ακτής του Βοσπόρου και κοντά στην Προποντίδα.

Εκεί γεννήθηκαν και μεγάλωσαν οι Μάρτυρες.

Στον Χριστό οδηγήθηκαν από την παιδική τους ηλικία. Και τον αγάπησαν. Και του έδωκαν την καρδιά τους.

Νέοι κατετάγησαν κι οι δύο στον στρατό, στο τάγμα των τηρώνων δηλαδή των νεοσύλλεκτων, και πολύ νωρίς διακρίθηκαν.

Σ' αυτό πολύ συνέβαλε το παράστημα κι η εξυπνάδα τους με τη φυσική ευγένεια και την αρετή τους.

Όμως εκείνο που πιο πολύ τους διέκρινε ήταν η χριστιανική τους ιδιότητα. Με τη σκέψη αγνή και καθάρια, τη θέληση δυνατή, την πίστη στην ψυχή ως σύνθημα ζωής, περιφρονούσαν τα πάντα κι αγωνιζόντουσαν σκληρά, για να πετύχουν το ένα και μόνο: Να ζήσουν και βασιλεύσουν με τον Χριστό.

Στην αρχή φροντίζουν να μείνουν άγνωστοι σαν χριστιανοί στο περιβάλλον τους. Τα λόγια κι εδώ του Κυρίου «ιδού εγώ αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων γίνεσθε ουν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περισσότεραί» (Ματθ. ι', 16)

κατευθύνουν τις σκέψεις τους και καθορίζουν τον

τρόπο της ζωής τους.

Ο Ρηγίνος που πρωτύτερα έφερε το όνομα Βονομίλης, φρόντισε από πολύ νωρίς να απαλλαγεί από όλα εκείνα τα λεγόμενα αγαθά, που τις περισσότερες φορές σκλαβώνουν και σώμα και ψυχή και κάνουν τον άνθρωπο ένα ταπεινό αχθοφόρο της ύλης και της ευδαιμονιστικής ζωής. Την περιουσία που του άφηκαν οι ευκατάστατοι γονείς του την διαθέτει σιγά-σιγά όχι για να χαρεί ο ίδιος τα νιάτα του, όπως συνηθίζουμε να λέμε σήμερα για όσους σκορπάνε την πατρική περιουσία μέσα στα ποικιλώνυμα άντρα της αμαρτίας. Αλλά για να βοηθήσει, να ξεκουράσει, να παρηγορήσει, να θρέψει πτωχούς και ορφανά και ν' απαλύνει τον πόνο της φτώχειας και της ανέχειας. Ο ίδιος ζει με κάθε λιτότητα και στέρηση.

Για να καθυποτάξει τη σάρκα και να δυναμώσει τη θέληση του, ώστε ν' αντιμετωπίζει με θάρρος και παρρησία τους πολυποίκιλους πειρασμούς της νεανικής ηλικίας υποβάλλει τον εαυτό του συχνά σε αυστηρές νηστείες και άλλες σκληρές ασκήσεις. με τον τρόπο τούτο κατορθώνει να χαλιναγωγεί τους πόθους του και να συγκρατεί ζηλότυπα τις ορμές του. Ένα μό δεν φροντίζει να περιορίσει.

Την αγάπη του για τον Χριστό. Αυτός είναι η δύναμη

του. Αυτός κι η καύχηση του. Κι η διδασκαλία του το πάθος του μα και το όπλο του. Το όπλο με το οποίο αγωνίζεται να αντισταθεί στις δόλιες και πονηρές μεθόδους και παγίδες του διαβόλου και να κρημνίσει της αμαρτίας τα κάστρα. Γνωρίζει καλά ο πιστός του Κυρίου μαθητής πως ο αγώνας που έχουμε αναλάβει οι χριστιανοί «ουκ έστι προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνας τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις» (Εφεσ. στ', 12). Ναι! η πάλη δηλαδή του κάθε χριστιανού δεν είναι πάλη «ενάντια σε ανθρώπους με αίμα και σάρκα, αλλά πάλη ενάντια προς τις πονηρές αρχές και εξουσίες. Είναι πάλη ενάντια στα πλήθη των πονηρών πνευμάτων ενάντια στους καταθόνιους κοσμοκράτορες, που κυριαρχούν επάνω σε ανθρώπους που βρίσκονται στο βαθύ σκοτάδι του αμαρτωλού τούτου αιώνα.

Η πάλη μας διεξάγεται ενάντια στα πνευματικά αυτά πονηρά όντα και γίνεται για χάρη της κληρονομιάς της βασιλείας των ουρανών». Γι' αυτή τη βασιλεία αγωνίζεται κι ο Ρηγίνος κι είναι έτοιμος τα πάντα να θυσιάσει για την απόκτηση της.

Όσο όμως κι αν ο αθλητής μας φροντίζει να ζει τη χριστιανική ζωή μυστικά κι αθόρυβα, δεν το κατορθώνει. Το φως του ήλιου δεν μπορεί ν' αποκρύβει. Κι η πόλη που είναι κτισμένη στην

κορυφή κάποιου βουνού δεν είναι δυνατόν να σκεπαστεί και να πάψει να φαίνεται. Έτσι κι η αρετή. Δεν μπορεί ν' αποκρύβει από τα μάτια του κόσμου, όσο κι αν προσέξει ένας. Διακρίνεται στο πρόσωπο, στα λόγια, στο ντύσιμο, στο περπάτημα.

Αυτό έγινε και με τον στρατιώτη του Χριστού, τον γενναίο Ρηγίνο. Κάποιοι που τον φθονούσαν, τον παρακολούθησαν και τον κατήγγειλαν στον ηγεμόνα, που λεγόταν Περσεντίνος ο στρατηλάτης. Κι αυτός διέταξε αμέσως να φέρουν μπροστά του το παλικάρι. Η εμφάνιση του νέου κι η κορμοστασιά του έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση στον ηγεμόνα.

- Ποιος είναι αυτός, ρώτησε τους παρεστώτες με κάποια προσπάθεια να αποκρύψει τον θαυμασμό του.

- Ο Βονομίλης, που ερμηνεύεται Ρηγίνος, απήντησαν εκείνοι. Βονομίλης ο αποστάτης. Γιατί έπαψε να σέβεται τους θεούς μας.

- Κάτι μου λένε οι συστρατιώτες σου, είπε απευθυνόμενος στον νέο. σε κατηγορούν ότι έπαψες πια να λατρεύεις τους μεγάλους θεούς μας και να προσφέρεις σ' αυτούς θυσίες. Δυσκολεύομαι να πιστέψω μια τέτοια κατηγορία. Ένα παλικάρι σαν και σένα δεν μπορεί να πέσει σ' ένα τέτοιο λάθος. Έλα, λοιπόν, Ρηγίνε. Έλα να θυσιάσεις στους θεούς μας. Να δείξεις σ' αυτούς τον σεβασμό σου και να

διαψεύσεις τους κατηγορούς σου.

Στην πρόσκληση του ηγεμόνα ο πιστός νέος έσπευσε να δώσει την απάντηση του:

- Άρχοντα μου! Πιστεύω μ' όλη μου την ψυχή στον Θεό μου. Και προσφέρω σ' Αυτόν καθημερινά «θυσίαν αινέσεως». Είναι ο Θεός μας που «εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς». Ο Θεός τον οποίον πιστεύω δεν μοιάζει με τους δικούς σας. Δεν κατοικεί μέσα σε ναούς, που κατασκευάστηκαν από ανθρώπινα χέρια. Ούτε και υπηρετείται από ανθρώπους ή έχει ανάγκη από τα δώρα τους. Αυτός είναι που δίδει σε όλους τη ζωή, την αναπνοή κι ό,τι χρειάζεται για να ζήσουν. Ο Θεός αυτός είναι ένας, δημιουργός και προνοητής του κόσμου. Δεν μοιάζει με αγάλματα από χρυσάφι ή ασήμι ή πέτρα. Ο Δημιουργός Θεός είναι πιο πάνω από τα έργα του. Πιο πάνω από τον άνθρωπο και από τα ανθρώπινα έργα, τα αγάλματα.

Στα λόγια αυτά του παλικαριού ο στρατηλάτης Περσεντίνος, που με δυσκολία συγκρατούσε τον θυμό του, προσπάθησε ξανά να μεταπείσει τον νέο με κολακείες και υποσχέσεις, αλλά και απειλές.

Ο φλογερός όμως στρατιώτης του Χριστού και τούτη τη φορά έμεινε σταθερός κι ακλόνητος στην πίστη

του και τις αρχές του. Και πρόσθεσε στο τέλος και τούτα τα λόγια:

- Άκου, άρχοντα μου, ακόμη μια φορά αυτό που θα σου πω. σε υπηρετήσαμε και σε υπηρετούμε στον κόσμο ετούτο με κάθε ειλικρίνεια και τιμιότητα κι αυτοθυσία. Και το ξέρεις. Το να αρνηθούμε όμως τον αληθινό Θεό μας και να προσκυνήσουμε τις πέτρες και τα ξύλα που ονομάζετε σεις θεούς, δεν θα το κάνουμε ποτές! Δεν θα σε ακούσουμε, όσο και να μας παιδέψεις, κι όσο και να μας βασανίσεις!

Οι τελευταίες λέξεις του Μάρτυρα καλύφτηκαν από τις άγριες φωνές του ηγεμόνα, που έδινε την εντολή ν' αρχίσουν τα βασανιστήρια, για να υποχρεωθεί ο Άγιος να αρνηθεί την πίστη του τη χριστιανική. Και μια κι ο Ομολογητής ήταν στρατιωτικός η πρώτη εντολή ήταν να του αφαιρεθεί η στρατιωτική στολή και να τον ρίξουν χαμαί στη γη και ν' αρχίσουν να τον κτυπούν.

Εννέα στρατιώτες άρπαξαν τα μαστίγια τους και με μανία ασυγκράτητη άρχισαν να μαστιγώνουν τον Μάρτυρα μέχρι που κουράστηκαν. Η γη κοκκίνισε από το άλικο αίμα, ενώ ο Άγιο δόξαζε τον Θεό, που τον αξίωσε να υποφέρει για χάρη του.

Την πρώτη προσαγή ακολούθησε δεύτερη πιο σκληρή και πιο οδυνηρή. Οι δήμιοι έφεραν εκεί μπροστά μια τάβλα σιδερένια, κάτω από την οποία

άναψαν ξύλα πολλά μέχρι που το σίδηρο κοκκίνισε. Πάνω στα πυρωμένα εκείνα σίδηρα οι δήμιοι άπλωσαν τον Μάρτυρα γυμνό. Τα μάτια όλων με αγωνία κοιτούσαν το ματωμένο κορμί που γυμνό ρίχτηκε στα καυτά σίδηρα. την αγωνία ακολούθησε σε λίγο η έκπληξη. Και τούτη ο θαυμασμός. Το περιστατικό με τους τρεις Παίδες στην «κάμινον του πυρός την καιομένην» επαναλήφθηκε ξανά. Η πυρωμένη τάβλα μόλις δέχθηκε πάνω της του Μάρτυρα το κορμί κρύωσε. Η φλόγα της σκορπίστηκε. Κι ο Άγιος έμεινε όλως διόλου ανεπηρέαστος κι άτρωτος. Τα πλήθη που παρακολουθούσαν με συγκρατημένη την αναπνοή τα γενόμενα, ξέσπασαν σε σιγανές και δειλές επευφημίες. Κατάπληκτος κι ο άρχοντας, για ν' αποφύγει άλλον εξευτελισμό, διέταξε να ρίξουν τον θαρραλέο κι άτρομο Ομολογητή στη φυλακή, για να συνέλθει.

Ένα υγρό και παγερό δωμάτιο της σκοτεινής φυλακής δέχτηκε τον Μάρτυρα.

Εκεί τον άφησαν να περάσει τη νύκτα. Ο Άγιος αφού προσευχήθηκε θερμά κι ευχαρίστησε τον Θεό για τη σωτηρία του αποκοιμήθηκε.

Ξάφνου στον ύπνο του είδε κάποια στιγμή το κελί της φυλακής να φωτίζεται μ' ένα ιλαρό φως κι έναν άγγελο λευκοντυμένο να έρχεται και να στέκεται στο

προσκέφαλο του: «Μη φοβάσαι τα δεινά, γνήσιε δούλε του Χριστού, του είπε. Μη τα φοβάσαι. Ο Χριστός είναι κοντά σου. Βλέπει τα δάκρυα σου και τα σπογγίζει. Με τη χάρη Του θα νικήσεις τον αντίπαλο και θα τον εξευτελίσεις». Ο Άγιος ξύπνησε. Συνεπαρμένος από τα αγγελικά τα λόγια σηκώθηκε. Και με φωνή τρεμουλιαστή απ' τη συγκίνηση ψιθύρισε. «Εβόησα εν θλίψει μου προς Κύριον τον Θεό μου, και εισήκουσέ μου». (Ιων. β', 3). Ναι! τον εισήκουσε. Γιατί πάντα ο Πανάγαθος Θεός ακούει κι απαντά στις προσευχές των παιδιών Του, που γίνονται μ' ευλάβεια και προσοχή και πίστη.

Το πρωί, σαν οι φύλακες άνοιξαν το κελί της φυλακής βρήκαν τον Άγιο να προσεύχεται. Χωρίς αργοπορία τον πήραν και τον οδήγησαν μπροστά στον άρχοντα, που περίμενε καθισμένος σε πολυτελή θρόνο. Γύρω του αξιωματικοί και στρατιώτες και πλήθος κόσμου περίμεναν να δουν τη συνέχεια.

Στην αρχή ο Περσεντίνος φόρεσε τη μάσκα της καλοσύνης και της ψευτοευγένειας και δέχθηκε τον Μάρτυρα με μια υποκριτική λύπη για όσα τάχατες συνέβησαν την προτεραία:

- Έλα Ρηγίνε, του είπε, σαν πλησίασε. Έλα, σε παρακαλώ να θυσιάσεις, τούτη τη στιγμή στους θεούς, για να τους εξευμενίσεις. Άλλαξε γνώμη γρήγορα και μη με αναγκάσεις να κάμω κάτι που

δεν θέλω σε σένα τον διαλεκτό και γενναίο μου στρατιώτη.

Κι ο Άγιος, που κατάλαβε αμέσως την παγίδα που ο σατανάς ζητούσε να του στήσει με την πρόταση που του έκανε ο άρχοντας, απήντησε:

- Τα λόγια σου δεν με ξεγελούν. Οι απειλές σου δεν με φοβίζουν. Τα Βασανιστήρια κι ο θάνατος δεν με τρομάζουν. Τα περιφρονώ όλα. τον Χριστό μου δεν τον αρνούμαι ποτέ! Κάμε ό,τι θέλεις!

Η απάντηση του Μάρτυρα δημιούργησε θύελλα στην ψυχή του Περσεντίνου. Κατάλαβε πως άδικα χάνει τα λόγια του κι άλλαξε γνώμη. «Να αρχίσουν νέα μαρτύρια», είπε. «Να ριχτεί στη θάλασσα ο υβριστής των Θεών μας»...

Οι δήμιοι άρπαξαν τον ομολογητή, τον έβαλαν μέσα σ' ένα σάκο που τον έκλεισαν και τον βούλωσαν με μολύβι και τον παρέδωσαν σε ναύτες να τον ρίξουν στη θάλασσα. Οι ναύτες έσπευσαν να εκτελέσουν την εντολή.

Μπήκαν σ' ένα καράβι, προχώρησαν αρκετά μίλια από τη στεριά, πέταξαν τον σάκο με το παλικάρι στα βαθιά νερά κι αμέριμνοι γύρισαν πίσω.

Δεν πρόφτασαν όμως να ασφαλίσουν το καράβι στο λιμάνι και τι βλέπουν; τον Άγιο να βγαίνει από τα νερά, σχεδόν μαζί τους, ενώ τα πλήθη ξεσπούσαν με

θάρρος σε επευφημίες και χριστιανική ομολογία.

Τι εχε συμβεί;

Μόλις οι ναύτες έρριψαν τον σάκο με τον μάρτυρα στη θάλασσα, ο σάκος ξεσκίστηκε κι ο μάρτυρας βρέθηκε δίπλα σε δύο δελφίνια που τον πήραν απάνω τους και τον έβγαλαν στην ακρογιαλιά. Το θαύμα του κήτους με τον Ιωνά επαναλήφθηκε. Αλήθεια! Μέγας ο Θεός των χριστιανών. «Μέγας ο Θεός των χριστιανών» φώναζαν και τα πλήθη που στεκόντουσαν στην ακρογιαλιά και παρακολουθούσαν. Πίστεψαν στον Χριστό, τον ομολόγησαν κι έγιναν χριστιανοί.

Ο ανίερος άρχοντας μανιασμένος με όσα έβλεπε να γίνονται μπροστά του διέταξε να κλείσουν τον Άγιο στη φυλακή. Μαζί του έκλεισαν και τον Ορέστη, τον συστρατιώτη του, γιατί κι αυτός άρχισε να κηρύττει πια με παρρησία τον Χριστό. Επίσης κι όλους τους άλλους που ομολόγησαν πίστη στον αληθινό Θεό. Ευλογημένα τα σκοτεινά κελιά της φυλακής που δέχθηκαν τους μάρτυρες κι ομολογητές. Σκοτεινά τα κελιά. Φως οι ένοικοι. Φως η πίστη τους. Φως η ζωή τους. Φως οι ψυχές τους. Φως! άπλετο φως ξεχυνόταν μέσα τους και γύρω τους από. Εκείνο που με παρρησία διακήρυξε: «Εγώ είμι το φως του κόσμου. Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία

αλλ' έξει το φως της ζωής» (Ιωάν. η', 12).

Μέσα στη φυλακή ο μάρτυρες περνούν τη νύχτα με προσευχές και ύμνους δοξολογίας στον Λυτρωτή. Η αυγή τους Βρήκε να προσεύχονται, όταν ξαφνικά ένας άγγελος τους έλυσε τα δεσμά κι άνοιξε τις πόρτες της φυλακής. «Ακολουθήστε με, τους είπε γλυκά». Κι οι Άγιοι τον ακολούθησαν μέχρι την ακρογιαλιά. Απ' εκεί ο καθένας τράβηξε όπου τον φώτισε ο Κύριος.

Οι άγιοι Ρηγίνος και Ορέστης με μερικούς άλλους μπήκαν σ' ένα καράβι που ταξίδευε στην Κύπρο. Εδώ σαν έφτασαν, βγήκαν και σκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη όπου ασκήτευσαν. Οι άγιοι Ρηγίνος και Ορέστης προχώρησαν προς τα μέρη της Νεαπόλεως (Λεμεσού) κι ήλθαν και κατοίκησαν στη γνωστή τότε κώμη Φασούλα. Εκεί έξω από την κώμη έστησαν το ασκητήριό τους, που σε λίγο καιρό έγινε κέντρο ιεραποστολής. Κάποια μέρα, μας λέει ο συναξαριστής, τους πήραν οι ειδωλολάτρες κι αφού τους υπέβαλαν σε τρομερά βασανιστήρια ύστερα τους αποκεφάλισαν. Έτσι οι μάρτυρες πλήρωσαν με το αίμα τους την αγάπη τους στον Χριστό και την ομολογία τους. Τη νύχτα μερικοί ευλαβείς χριστιανοί μαθητές τους πήραν τα άγια λείψανα και τα έθαψαν με τιμές σ' ένα τάφο ψάλλοντες: «Μακαρία η γη η πιανθείσα τοις αίμασιν υμών και άγιοι αι σκηναί αι

δεξάμεναι τα σώματα υμών».

Πέρασαν χρόνια! Η ευλογημένη γη της Νήσου των Αγίων κράτησε μυστικό τον τόπο που τα άγια σκηνώματα των Μαρτύρων είχαν αποτεθεί. Κάποια μέρα οι Άγιοι φανερώθηκαν σ' ένα ευλαβή ιερέα με όραμα κι αυτός, αφού πήγε κι έσκαψε στον τόπο που του υποδείχθηκε, βρήκε την ιερή λάρνακα με τα μαρτυρικά λείψανα και τα ονόματα των Αγίων γραμμένα με πολλή τέχνη από πάνω. Πλήθη πιστών προσέτρεξαν στο άκουσμα, να προσκυνήσουν τον θησαυρό και να λάβουν τη θεοδώρητο χάρη τους. Σε λίγο ένας υπέροχος ναός. Δυστυχώς ο ναός εκείνος είναι σήμερα μισογκρεμισμένος. στήθηκε εκεί, ζωντανό δείγμα της ευσέβειας των κατοίκων της πολυπόθητης νήσου. Αλλά και ευλαβές προσκύνημα των χιλιάδων πιστών που προστρέχουν για να προσκυνήσουν τη μυροθήκη των λειψάνων τους.

Τα θαύματά τους συνεχίζονται και σήμερα τόσο στη Φασούλα όπου βρίσκεται ο τάφος τους, όσο και στην Τρεμιθούσα της Πάφου και στο χωριό Απλίκι της Λευκωσίας όπου ο ναός είναι αφιερωμένος στη μνήμη τους.

Με πίστη ας πάμε κι εμείς νοερά ως εκεί, κι αφού γονατίσουμε μπροστά στη λάρνακα που κράτησε στοργικά τα ιερά λείψανα, ας ψάλλουμε με τον

υμνωδό ευλαβικά:

*Την δυάδα τιμήσωμεν, των μαρτύρων εν άσμασι,
της Τριάδος έχουσαν την λαμπρότητα,
τους θεμέλιους της Πίστεως, τα άνθη τα πνέοντα,
την οσμήν την αληθή, της Θεού επιγνώσεως,
του Ρηγίνου τε, και συν τούτω τον μέγαν τε Ορέστην,
ως πρεσβεύοντας απαύστως, υπέρ ημών του
φιλάνθρωπου.*

Απολυτίκιο Ήχος δ'

Μαρτύρων σύλλογος νυν ευφραίνεται- αγγέλων
άσμασι μεγαλύνομεν, την μνήμην υμών άγιοι-
άπαντες μελωδούντες και πιστώσ εκβοώντες,
χαίροντες της Τριάδος, Δυάς μαρτύρων και κλέος-
Ρηγίνε και Ορέστα, υπέρ ημών αεί πρεσβεύετε.

Εξήγηση: Η φάλαγγα των μαρτύρων χαίρει και
αγάλλεται τούτη τη στιγμή. με άσματα αγγελικά
υμνούμε κι εμείς και δοξολογούμε, άγιοι, τη μνήμη
σας. Όλοι μας μελωδούμε και με χαρά και πίστη
αναφωνούμε σε σας τη Δυάδα των μαρτύρων, που
είσθε η δόξα της Αγίας Τριάδος. Ρηγίνε και Ορέστη,
σας παρακαλούμε, πρεσβεύετε πάντοτε στον Κύριο
και για μας.